

взело да си дири храна и весело чуруликало. А когато момчето му речело: „Ела, мило славейче!“ — тогава то радостно долитало и му кацвало на ржката.

Тѣй опитоменото славейче проживѣло нѣколко мѣсеци. А кждѣ края на лѣтото почнало да тжжи. Момчето отворило прозореца и го пугнало на свобода. Полетѣло славейчето къмъ родното гнѣздо, но що да види? — на земята се търкаляли пръчки, перца и други останки отъ гнѣздото...

Разбрало славейчето, че кжщичката имъ е отъ нѣкого съборена. Литнало то изъ гората и почнало да разпитва другитѣ птички, кждѣ ли се е дѣнала майка му. Но никой не знаелъ истината.

II.

А ето що се случило. Слѣдъ като момчето отнесло славейченцето у дома си, дошла въ гнѣздото славейкова майка и попитала кукувичето „дѣ е сестричето ти“.

Хвъркна и отлетѣ, кой знае на кждѣ, излѣгало кукувичето.

Майката повѣрвала и почнала съ още по-голѣма грижа да храни не-наситното кукувиче. И пакъ добро не му се на-правяло. Еднѣжъ то ядно се скарало:

— Защо не ми носишъ повече храна?

— Нали яди цѣлия день. Потърпи до утрѣ!

— Или храна ми дай, или ей сега и тебе ще изямъ! креснало кукувичето на майка си.

Уплашило се горкото славейче, литнало на-далечъ и не се върнало вече...